

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI ĐOÀN CÔNG TỬ HỒI TRIỀU TỨC VỊ

Đoàn Dự đưa tay ra đỡ lấy đầu mẩu thân. Chàng toan rút thanh trường kiếm ra, nhưng lại sợ rút kiếm càng làm cho mẩu thân chóng chết nên ngừng tay lại.

Đoàn phu nhân nói:

-Người ráng mà học theo bá phụ để lên làm Hoàng đế.

Bồng Đoàn Diên Khánh lại lên tiếng:

-Mau lấy thuốc giải cho ta để ta cứu mẩu thân người.

Đoàn Dự cả giận quát lên:

-Trăm điều ngang ngửa đều vì lão gian tặc. Người bắt gia gia ta để đến nỗi mẩu thân ta cũng phải thảm tử như thế này! Ta với người có mối thù chẳng đội trời chung.

Dứt lời chàng đứng phất dậy lượm một cây cương trượng ở dưới đất toan đập xuống đầu Đoàn Diên Khánh.

Đoàn phu nhân hoảng hốt thét lên:

-Không được!

Đoàn Dự sững sốt quay lại hỏi:

-Mẩu thân! Lão này là kẻ đại thù của nhà ta. Hài nhi phải giết lão để báo thù.

Đoàn phu nhân vẫn thét lên:

-Không được! Không được! Người không được phạm vào một tội đại ác...

Đoàn Dự rất đỗi nghi ngờ, chàng ngấp ngừng hỏi:

-Hài nhi... làm gì mà phạm tội đại ác?

Rồi chàng nghiêng răng gầm lên:

-Không giết lão gian tặc này không được!

Chàng lại giơ cây cương trượng lên.

Đoàn phu nhân vội nói:

-Người cúi gập xuống đây để ta nói cho mà nghe.

Đoàn Dự cúi xuống ghé tai vào miệng Đoàn phu nhân. Bà thều thào nói:

-Hài nhi! Lão Đoàn Diên Khánh đó mới thực là cha ruột của người. Trượng phu ta không biết, tưởng người là con y. Sự thực lão này mới chính là phụ thân. Người chớ sát hại lão... mà mang đại tội giết cha. Trước nay ta vẫn không ưa lão, nhưng cũng không để người phạm trọng tội được. Tội giết cha sẽ khiến cho người sau khi chết rồi không được trở về thế giới tây phương cực lạc. Ta... không muốn nói cho người hay để tổn thương đến thanh danh của trượng phu ta. Nhưng hiện giờ lâm vào tình trạng không nói không được.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng mà bao nhiêu diễn biến bất ngờ xảy đến! Nhất là Đoàn Dự nghe mẫu thân nói mấy câu này, chàng tưởng chừng như sét đánh ngang tai. Chàng kinh hãi mắt trợn ngược, miệng há hốc ra, tựa hồ như không tin ở tai mình.

Chàng ôm lấy người mẫu thân nói:

-Mẫu thân ơi! Không phải thế đâu! Không phải thế đâu!

Đoàn Diên Khánh lại giục:

-Lấy thuốc giải mau cho ta, để ta còn kịp cứu mẫu thân người.

Đoàn Dự thấy vẻ mặt mẫu thân mỗi lúc một suy nhược, lượm chiếc bình nhỏ ở dưới đất lên đưa cho Đoàn Diên Khánh giải độc.

Đoàn Diên Khánh khôi phục nội lực rồi liền lượm cây cương trượng cầm lên tay.

"Véo véo" mấy tiếng! Lão đã điếm cách không vào xung quanh vết thương của Đoàn phu nhân.

Đoàn phu nhân lắc đầu nói:

-Lão không được đụng đến mình ta nữa đâu!

Bà lại bảo Đoàn Dự:

-Ta còn muốn nói với người vài lời nữa!

Đoàn Dự lại cúi xuống.

Đoàn phu nhân thở hổn hển nói:

-Lão này và gia gia người tuy cùng họ và ngang hàng nhưng cũng chẳng có tình huynh đệ gì với nhau. Vậy thì những đứa con gái của gia gia người nào Mộc cô nương, nào Chung cô nương hay Vương cô nương gì gì đó, người yêu cô nào thì cứ việc lấy cô ấy. Bọn người Hán nói những gì "đồng tính bất hôn" (cùng họ không lấy nhau được) nhưng người Đại Lý ta thì không câu nệ tiểu tiết đó. Chỉ có anh em ruột thịt là không được mà thôi. Người có thích không?

Đoàn Dự hai hàng nước mắt lăn chã tuôn rơi. Chàng còn lòng nào mà nghĩ đến vui thích hay không vui nữa.

Đoàn phu nhân thở dài nói tiếp:

-Hài tử! Ta tiếc rằng mắt không được nhìn thấy con mặc áo long bào lên ngôi Hoàng đế... làm một ông vua con... Nhưng ta biết rằng con sẽ là một ông vua xứng đáng..

Đột nhiên bà giơ tay lên nắm lấy chuỗi kiếm đâm mạnh vào. Mũi kiếm suốt qua bụng ra sau lưng.

Đoàn Dự kêu thét lên:

-Mẫu thân!...

Chàng ôm chặt lấy mình Đoàn phu nhân, nhưng bà đã từ từ nhắm mắt lại. Trên môi còn thoáng lộ một nụ cười.

Đoàn Dự lại gọi luôn mấy tiếng:

-Mẫu thân! Mẫu thân!...

Đột nhiên chàng thấy sau lưng mình tê đi. Tiếp theo mấy chỗ huyết đạo trên đùi, bả vai đều bị điếm trúng. Một thanh âm rất nhỏ lọt vào tai chàng:

-Đoàn Diên Khánh mới đích thực là phụ thân người. Vì muốn giữ thể thống cho Trấn Nam vương, nên ta phải dùng phép truyền âm nhập mật để nói cho người hay. Mẫu thân người vừa nói gì, người đã nghe rõ rồi chứ?

Nguyên lúc Đoàn phu nhân nói chuyện với Đoàn Dự tuy thanh âm đã thều thào rất nhỏ, nhưng Đoàn Diên Khánh từ lúc được giải thuốc mê đều nghe rõ hết. Lão biết Đoàn phu nhân đã tiết lộ bí mật về vụ xuất thân của Đoàn Dự.

Đoàn Dự gạt đi:

-Ta chẳng nghe thấy gì hết, ta chẳng nghe thấy gì hết! Ta chỉ biết có gia gia và mẫu thân ta.

Đoàn Diên Khánh tức giận nói:

-Chẳng lẽ người không chịu nhận ta?

Đoàn Dự đáp:

-Ta không nhìn nhận. Ta tin thế nào được?

Đoàn Diên Khánh nặng lời:

-Bây giờ tính mạng người đang ở trong tay ta. Nếu ta muốn giết người thì chỉ giờ tay lên một cái là xong. Huống chi người đích thực là con ta, cái tội kẻ làm con không nhìn nhận phụ thân không phải là đại tội bất hiếu hay sao?

Đoàn Dự không còn nói sao được nữa. Chàng biết những lời mẫu thân mình đều là sự thực. Nhưng hơn hai chục năm trời chàng đã kêu Đoàn Chính Thuần là phụ thân. Mặt khác, y đối với chàng vẫn một lòng tự ái, khi nào đột nhiên chàng đi nhận người chưa có một chút liên quan nào làm cha được?

Hơn nữa, gia gia và mẫu thân chàng có thể nói là đã bị hại về tay Đoàn Diên Khánh. Chàng nhìn nhận Đoàn Diên Khánh tức là nhìn nhận kẻ thù làm cha, lại càng khổ tâm lắm. Chàng buồn bực vô cùng, nghiêng răng nói:

-Lão muốn giết thì giết. Ta không thể nhìn nhận lão được.

Đoàn Diên Khánh lại càng tức giận. Lão lắm bầm:

-Mình tuy có con mà con không chịu thừa nhận thì cũng chẳng khác gì không con.

Tính hung dữ lại nổi lên. Lão cầm cây cương trượng toan đâm xuống lưng Đoàn Dự. Nhưng đầu trượng mới chạm vào áo chàng, bất giác lòng lão lại mềm nhũn ra. Lão buông một tiếng thở dài lắm bầm:

-Đời ta thật cay đắng vô cùng! Trên đời chẳng có một ai là thân nhân. Nay mình biết được là có đứa con đâu phải là chuyện dễ dàng. Thế thì nở lòng nào lại đang tay hạ sát? Gã nhận cũng hay mà không nhận cũng vậy. Bề nào gã cũng là máu huyết của mình.

Sau lão lại nghĩ:

-Đoàn Chính Thuần chết rồi, ngôi Hoàng đế nước Đại Lý đương nhiên là do con ta thừa kế. Thế là ngôi vua lại quay về trực hệ của phụ thân ta. Tuy ta chẳng làm Hoàng đế, nhưng cái mệnh ta ôm ấp suốt đời cũng được kể là thành tựu.

Đoàn Dự lại la lên:

-Lão muốn giết ta sao không hạ thủ mau đi?

Đoàn Diên Khánh vỗ vào những huyết đạo để giải khai cho chàng rồi vẫn dùng thuật truyền âm nói:

-Ta không thể nào giết con ta được. Người đã chẳng chịu nhìn nhận ta thì dùng phép Lục mạch thần kiếm giết phứt ta đi, để báo thù cho vợ chồng Đoàn Chính Thuần.

Lão nói xong ưỡn ngực ra để chờ Đoàn Dự hạ thủ.

Lúc này Đoàn Diên Khánh nổi lên bao nỗi bi thảm. Những nỗi bi thảm này nó đã chứa đầy trong lòng lão ngay từ lúc lão bị trọng thương đến thành tàn phế. Vì thế mà lão đã làm bao nhiêu điều tàn ác để phát tiết mối bi phần trong lòng.

Bây giờ lão nghĩ lại suốt đời người chẳng làm nên trò gì thì đưa mình ra cho con giết đi để buông xuôi mọi sự.

Đoàn Dự đưa tay trái lên lau nước mắt. Lòng chàng rất đổi băng khuâng. Chàng muốn dùng Lục mạch thần kiếm để giết con người đại ác, báo thù cho song thân. Nhưng lời mẫu thân chàng lại nhấn nhủ bên tai: "Lão chính là cha ruột", thì khi nào chàng dám hạ thủ?

Đoàn Diên Khánh thấy Đoàn Dự giơ tay lên rồi lại buông xuống, buông xuống rồi lại giơ lên. Lão liền cất giọng khàn khàn trách móc:

-Đã là nam tử hán, là đại trượng phu thì hành động phải cương quyết. Ta không ngờ có đứa con rụt rè như vậy. Thật chết cũng không nhắm mắt.

Đoàn Dự nghiêng răng rụt về nói:

-Mẫu thân ta đã nói tất chẳng sai ngoa. Ta không giết lão nữa.

Đoàn Diên Khánh cả mừng nổi lên một tràng cười ha hả. Lão biết Đoàn Dự đã nhìn nhận mình, trong lòng rất lấy làm mãn nguyện.

Lão chống đầu gậy xuống đất, rồi băng mình đi luôn chẳng thèm ngoái đến gã Vân Trung Hạc đang nằm ngất xỉu lấy một lần cuối cùng nữa.

Đoàn Dự trong lòng đau đớn, lại sờ đến mạch Đoàn Chính Thuần và mẫu thân thì hai người đều tắt thở rồi, không còn cách nào vẫn hồi được nữa. Chàng không giữ nổi đau đớn khóc oà lên...

Bỗng nghe phía sau có thanh âm thiếu nữ lên tiếng:

-Xin Đoàn công tử bớt nỗi bi ai! Bọn nô tỳ đến chậm một chút không kịp cứu ứng. Thực là đáng tội muôn thác.

Đoàn Dự ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy ngoài cửa sổ có bảy tám thiếu nữ đứng đó. Hai ả đi đầu tướng mạo giống nhau. Chàng nhận ra đó là bọn tỳ nữ tại cung Linh Thứu của Hư Trúc. Nhưng chàng không nhớ rõ ai là Mai kiếm, ai là Cúc kiếm.

Đoàn Dự nước mắt đầm đìa vừa khóc vừa nghẹn ngào nói:

-Gia gia và mẫu thân bị người mưu hại chết rồi!

Hai ả này là Trúc kiếm và Cúc kiếm ở cung Linh Thứu.

Trúc kiếm nói:

-Đoàn công tử! Chủ nhân tiểu tỳ được biết tôn đại nhân dọc đường gặp sự nguy biến, liền sai bọn tỳ tử dẫn mọi người đuổi theo tiếp viện. Không ngờ tới đây đã chậm mất rồi.

Cúc kiếm cũng nói:

-Vương Ngọc Yến cô nương bị cầm tù ở trong địa lao đã được cứu ra bình yên vô sự. Xin công tử an tâm.

Bỗng nghe đằng xa có tiếng còi pho pho vọng lại. Trúc kiếm nói:

-Mai thư và Lan tử cũng đã tới đây!

Lại nghe tiếng vó ngựa vang lên. Hơn mười người kỵ mã đã đến trước cửa. Hai người đi đầu là Lan kiếm và Mai kiếm. Hai ả bước lẹ vào trong nhà thấy dưới đất thấy chết ngổ ngang thì tức mình dậm chân luôn mấy cái.

Mai kiếm nhìn Đoàn Dự thì lễ nói:

-Chủ nhân tiểu tỳ ân cần hỏi thăm an toàn công tử và người rất hối hận về một việc lỗi ước với công tử nhưng đó là vì người ở vào một tình trạng bất đắc dĩ. Xin công tử lượng thứ cho.

Đoàn Dự không hiểu hai ả nói việc gì. Chàng nghẹn ngào đáp:

-Anh em chúng ta kết nghĩa chi lan đâu còn chuyện riêng tây. Gia gia cùng mẫu thân ta chết hết rồi, ta chẳng còn nghĩ đến chuyện gì nữa.

Lúc này Phạm Hoa, Tiêu Đốc Thành, Đồng Tử Quy đã ngủ thuốc giải độc và huyết đạo cũng đã giải khai rồi.

Tiêu Đốc Thành thấy Vân Trung Hạc vẫn nằm dưới đất thì nổi giận đùng đùng, cầm dao chém ngay một nhát. Thế là tên Cùng Hung Cực ác Vân Trung Hạc đầu một nơi, thân một ngã. Phạm, Tiêu, Đồng ba gã quỳ xuống, bên cạnh thi thể của vợ chồng Đoàn Chính Thuần khóc lóc rất bi thảm.

Sáng sớm hôm sau, bọn Phạm Hoa ra ngoài thị trấn mua quan tài. Đến trưa thì quần nữ bộ Chu Thiên cung Linh Thửu đưa Vương Ngọc Yến, Ba Thiên Thạch, Chu Đan Thần, Chung Linh tới nơi. Bọn này sau khi bị đàn ong "Tuý nhân phong" đốt hiện giờ vẫn mê man chưa tỉnh lại.

Đoàn Dự vừa thấy Vương Ngọc Yến thì vừa đau lòng, vừa vui mừng.

Lúc này mọi người đã khâm liệm các thi thể. Nơi đây cũng thuộc về bờ cõi nước Đại Lý, Phạm Hoa liền truyền tin đến các châu huyện lân cận.

Các quan châu, huyện được tin vợ chồng Trấn Nam vương bị bạo bệnh mà chết ở địa hạt mình thì sợ hãi điếng người. Họ nghĩ rằng ít ra là không thể tránh thoát cái tội lười biếng chính vụ, thị phụng bề trên không được chu đáo. Ai nấy cuống quít kêu gọi dân phu đến để chuyển vận linh cữu vợ chồng Trấn Nam vương về thành.

Vương Ngọc Yến, Ba Thiên Thạch, Chu Đan Thần, Chung Linh sau khi tỉnh dậy lại khóc lóc bi thương một hồi tưởng không cần thuật cho rườm rà.

Quần nữ cung Linh Thửu sợ dọc đường lại xảy ra biến cố, liền đưa Đoàn Dự về tới kinh thành nước Đại Lý.

Vụ Trấn Nam vương tạ thế ở dọc đường được Thế tử đưa linh cữu về nước báo vào kinh thành Đại Lý rất mau chóng. Trấn Nam vương có nhiều công trạng với quốc gia lại được lòng dân chúng. Bá quan cùng trăm họ ra xa ngoài mười dặm nghinh tiếp. Tiếng khóc bi ai vang động một góc trời.

Đoàn Dự vào thẳng nội cung báo cáo cùng bá phụ về nguyên nhân cái chết của phụ thân. Còn bọn Vương Ngọc Yến và đoàn người cung Linh Thứu thì được Chu Đan Thần tiếp đãi ở nhà quân dịch.

Đoàn Dự vừa vào nội cung đã thấy Đoàn Chính Minh vì khóc nhiều mà hai mắt sưng húp. Chàng toan lay phục xuống, Đoàn Chính Minh vội gọi:

-Hài tử! Bất tất phải thế!

Nhà vua ôm lấy chàng. Bác cháu lẳng lặng nhìn nhau một lúc.

Đoàn Dự không dám dấu giếm đem hết việc ở dọc đường bẩm lại một lượt. Cả những lời Đoàn phu nhân nói với chàng, chàng cũng không bỏ sót.

Chàng kể xong, phục lay xuống đất nói:

-Gia gia đã không phải là cha ruột của hài nhi thì hài nhi đã thành một đứa con oan nghiệt, không dám ở lại trong cung nữa.

Đoàn Chính Minh nghe chàng thuật chuyện cũng kinh tâm động phách. Nhà vua thở dài lẩm bẩm:

-Oan nghiệt! Thật là oan nghiệt!

Rồi giơ tay ra nâng Đoàn Dự dậy nói:

-Hài nhi! Vụ bí mật đó trên đời chỉ có ngươi và Đoàn Diên Khánh biết mà thôi. Kể ra ngươi bất tất phải bẩm với ta. Thế mà ngươi cứ nói thẳng không giấu giếm gì, đủ tỏ lòng ngươi rất trung thành. Ta cùng gia gia ngươi đều không có con cái. Đừng nói ngươi cũng là người họ Đoàn, dù ngươi có khác họ ta cũng quyết ý lập ngươi làm thừa tự. Hơn nữa ngôi Hoàng đế này nguyên là của Diên Khánh Thái tử, ta trộm ở ngôi mấy chục năm trời trong lòng thường lấy làm hổ thẹn. Nay đức Thượng đế an bài như vậy thì thật là hay lắm.

Đoàn Chính Minh nói xong, lột chiếc mũ vàng để trệt cái đầu trọc lóc ra. Trên đỉnh đầu đã điểm chín vết tàn hương.

Đoàn Dự giật mình kinh hãi la lên:

-Bá phụ!...

Đoàn Chính Minh nói:

-Ngày lên chùa Thiên Long chống lại với Cưu Ma Trí, sư phụ ta đã làm phép thế phát và truyền giới, người ban cho pháp hiệu là Thiện Trần. Việc đó ngươi cũng biết rồi. Ta vào đầu cửa Phật đáng lẽ phải truyền ngôi cho phụ thân ngươi ngay. Nhưng vì khi đó y vào Trung Nguyên nên ta phải tạm thời quyền nhiếp đế vị. Nay bất hạnh y tạ thế ở dọc đường. Vậy hôm nay chính là ngày ta truyền ngôi cho ngươi.

Đoàn Dự kinh hãi nói:

-Hài nhi nhỏ tuổi kiến thức nông cạn, lên ngôi lớn thế nào được? Hơn nữa, thân thể hài nhi lại mập mờ. Xin bá phụ... cho hài nhi được vào chốn thâm sơn mai danh ẩn tích.

Đoàn Chính Minh gắt lên:

-Về chuyện thân thể ngươi từ nay không được nhắc đến nữa. Song thân ngươi đối với ngươi thế nào?

Đoàn Dự nghẹn ngào đáp:

-Ồn sâu tựa biển, đức nặng như sơn.

Đoàn Chính Minh nói:

-Thế thì được rồi! Người muốn báo đáp ân đức song thân thì phải bảo toàn thanh danh cho người. Lên làm Hoàng đế, người chỉ cần ghi nhớ hai điều: Một là thân dân, hai là nghe lời can gián. Người bản tính nhân hậu, tất nhiên không có chuyện tàn ngược trăm họ. Có điều khi lớn tuổi, người chớ ỷ mình, không làm điều vọng động, gây cuộc binh đao với lân quốc.

Trong hoàng cung nước Đại Lý, Đoàn Chính Minh đem ngôi vua truyền lại cho Đoàn Dự và dặn bảo mọi điều.

Cũng trong thời gian này, trong hoàng cung thành Biện Lương nhà Đại Tống bà Thái hậu là Cao Thị cũng bị bệnh nằm trong điện Sùng Khánh. Bà đang dặn dò hoàng tôn là Triệu Hú (tức Tống Triết Tôn):

-Hài nhi! Tổ tiên khó nhọc dựng nên cơ đồ và phải bao nhiêu công trình mới có được thiên hạ thái bình như ngày nay. Trước gia gia người lên cầm quyền chính làm sôi động toàn quốc, gây nên đại biến. Hiện nay trăm họ được an vui nhưng nhớ tới những ngày khủng khiếp đã qua vẫn còn kinh tâm động phách. Người có biết tại sao không?

Triệu Hú đáp:

-Hài nhi thường nghe Nhưng Nhưng nói là vì gia gia hài nhi tin theo lời Vương An Thạch thay đổi pháp độ cũ của nhà nước để đến nỗi muôn dân cực khổ.

Thái hậu nét mặt khô đét, máy miệng thở dài nói:

-Vương An Thạch là người có học vấn lại có tài năng chớ hẳn không phải là kẻ vô dụng đâu. Nhưng gia gia người nóng lòng về việc trị nước. Dụng tâm của y thiệt là vì nước vì dân, có điều... Hỡi ơi! Y tính tình nóng nảy muốn thành công một cách mau lẹ thành ra hỏng việc. Dục tốc bất đạt là thế đó.

Bà nói tới đây lại nổi lên một trận ho rũ rượi. Bà ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

-Điều thứ hai nữa là y không chịu nghe lời trung thực can gián. Mọi người khen y là "Thánh Thiên Tử" thì không sao. Còn kẻ nào khuyên y mấy câu đừng làm việc gì bất lợi là y lập tức nổi nóng. Kẻ bị bãi quan, người bị phóng trục. Như thế thì còn ai dám đem lời ngay thẳng mà can gián nữa?

Triệu Hú đáp:

-Nhưng Nhưng! Đáng tiếc là chí lớn của gia gia chưa được toại nguyện. Những ý hay phép giỏi của người đều giao cho bọn tiểu nhân làm hư việc.

Thái hậu nghe nói cả kinh run lên hỏi:

-Cái gì mà người bảo là ý hay phép giỏi?... Ai là tiểu nhân?

Triệu Hú đáp:

-Gia gia sáng lập ra phép "Thanh Miêu", phép "Bảo Mã", phép "Bảo Giáp" chẳng phải là lương sách cho quốc phù, bình cường ư? Căm hận thấy bọn hủ nho như Tư Mã Quang, Lã Công Trứ, Tô Thức làm hỏng đại sự.

Thái hậu gượng ngồi dậy nhưng chỉ ho rũ đi.

Triệu Hú đáp:

-Nhưng Nhưng tức giận làm chi, cần giữ mình cho khoẻ là hơn.

Thái hậu nghe lời khuyên đầy vẻ châm chọc của Triệu Hú thì bà cố bình tĩnh nói lại:

-Hài nhi! Trong vòng chín năm ngươi làm Hoàng đế... nhưng việc gì cũng do Nhưng Nhưng quyết định. Chắc là ngươi oán hận lắm.

oOo